

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж-По1-Тои 13/24
27.12.2024. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија Раше Јанковића, председника већа, Растка Поповића и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником Кристином Вуковић, записничарем, у поступку за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела према правним следбеницима – власницима АА и др., одлучујући о жалбама: пуномоћника правних следбеника – власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвоката Калањ Ђорђа и пуномоћника трећих лица ГГ и ДД, адвоката Милана Сучевића, изјављеним против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои-По1 бр. 4/24 од 4.9.2024. године, на рочишту одржаном дана 12.12.2024. године, након већања и гласања дана 27.12.2024. године, донео је, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе: пуномоћника правних следбеника – власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвоката Калањ Ђорђа и пуномоћника трећих лица ГГ и ДД, адвоката Милана Сучевића, изјављене против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои-По1 бр. 4/24 од 4.9.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои-По1 бр. 4/24 од 4.9.2024. године усвојен је захтев Тужилаштва за организовани криминал ОИК.С.бр. 21/09 од 27.3.2023. године, па је трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то од: АА, супруге оставиоца ЂЂ, малолетног ББ, сина оставиоца ЂЂ, малолетног ВВ, сина оставиоца ЂЂ и то стан бр. ... у улици ..., површине 94,94м² уписан на катастарској парцели бр.... КО ..., по структури

троипособан, грађевинска ознака ..., ламела ..., спратности П+1, уписан у лист непокретности бр. ... КО ..., Служба за катастар непокретности Нови Београд и гаража бр. ... у улици ..., ..., површине 13,50м², уписан у катастарској парцели ... КО ..., уписана у лист непокретности бр. ... КО ..., Служба за катастар непокретности Нови Београд, Републички геодетски завод.

Истим решењем од трећег лица ГГ, брата оставиоца ЂЂ одузет је стан бр. ... у улици ... у ..., I спрат, површине 52,50 м², по структури двособан, саграђен на катастарској парцели бр. ... (раније катастарска парцела ...) уписан у ЛН ... КО... (раније ЗКУЛ ... КО ...) неукњижен, гаража бр. ... у улици ..., ... у објекту ..., у ламели ..., у стамбеном насељу ..., површине 14,85м² неукњижена, која се налази на катастарској парцели ... уписана у ЛН ... КО ... и гаража бр. ..., површине 16,50м², неукњижена, која се налази на катастарској парцели ... уписана у ЛН ... КО ... Истим решењем од трећег лица ДД сестре оставиоца ЂЂ одузет је стан без броја, у улици ... у ..., двоетажни, делом се налази на II а делом на III спрату зграде површине 138м² изграђен на катастарској парцели ... (раније катастарска парцела ...) уписаној у ЛН ... КО ... (раније ЗКУЛ ... КО ...), неукњижен. Истовремено је одређено да одузетом имовином управља Дирекција за управљање одузетом имовином Републике Србије до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине, с тим да жалба не спречава дирекцију да поступи на наведени начин.

Против наведеног решења, су жалбе су благовремено изјавили:

- пуномоћник правних следбеника власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвокат Ђорђе Калањ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439 тачка 3 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење преиначи првостепено решење тако што ће одбити захтев јавног тужиоца за одузимање имовине проистекле из кривичног дела или преиначити првостепено решење тако што ће на основу члана 45 став 3 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела АА оставити као власнику стана бр. ... у улици ... са гаражом или укинути првостепено решење и списе предмета вратити првостепеном суду на поновно одлучивање. Пуномоћник је тражио да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду, Посебним одељењем; и
- пуномоћник трећих лица ГГ и ДД, адвокат Милан Сучевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439 тачка 2 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење усвоји жалбу и преиначи првостепено решење у односу на треће лице ГГ и треће лице ДД. Пуномоћник трећих лица је тражио да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду, Посебним одељењем.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је одржао рочиште у присуству јавног тужиоца за организовани криминал Наташе Трнинић, пуномоћника трећих лица адвоката Милана Сучевића, пуномоћника правних следбеника адвоката Калањ Ђорђа и супруга трећег лица ДД, ЕЕ, а у одсуству уредно обавештеног трећег лица ДД, као и у одсуству правног следбеника АА и трећег лица

ГГ, који позив нису уредно примили. На рочишту, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, размотрио је списе предмета заједно са првостепеним решењем и изјављеним жалбама, које решење је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалбе су неосноване.

Пуномоћник правних следбеника власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвокат Ђорђе Калањ у изјављеној жалби наводи да је првостепени суд доносио ожалбено решење прешироко тумачио оно што представља имовину која је прибављена кривичним делом, при чему је, по ставу пуномоћника, у образложењу решења извршена паушална и пристрасна анализа изведених доказа у односу на сва лица, која се у складу са чланом 3 Закона о одузимању имовине сматрају власником имовине и као такви представљају странке у поступку, а првостепени суд је приликом анализе изведених доказа, прибегавао разним чињеничним конструкцијама, све у циљу како би се оснажила тврдња јавног тужиоца, поготово у односу на АА, која би као самохрана мајка морала имати посебан третман, јер са веома оскудним средствима и уз помоћ супругове родбине и својих родитеља издржава своје двоје малолетне деце. Пуномоћник надаље оспорава и закључак првостепеног суда да АА у смислу члана 45 став 3 тачка 3 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела не испуњава услове да јој се остави део имовине, дајући своје разлоге због чега је првостепени суд требао да АА, као правном следбенику, остави део имовине. Пуномоћник је надаље у жалби навео да школарину за малолетног ББ и ВВ, плаћа ГГ, као обавезу коју је након братовљеве смрти преузео на себе, па је нејасно зашто првостепени суд у овом делу није поклатио веру исказу ГГ који се о овој чињеници детаљно и доследно изјашњавао. Пуномоћник надаље на детаљан начин интерпретира и оцењује исказ трећег лица ГГ, исказ сведока ЖЖ, те наводи да су искази ГГ, АА, ЖЖ и ЗЗ међусобно потпуно сагласни у погледу одлучних чињеница, те оспорава закључак првостепеног суда да наведеним исказима не поклати веру.

Пуномоћник правних следбеника власника, адвокат Ђорђе Калањ је надаље у жалби истакао и да против ЂЂ не постоји правноснажно осуђујућа пресуда и да је кривични поступак у односу на њега обустављен. Пуномоћник истиче и да у овом поступку ни АА, ни малолетна деца ББ и ВВ нису пасивно легитимисани, с обзиром да у тренутку смрти, ЂЂ није био власник било које непокретности, па ни наведеног стана, јер је још за његовог живота наведена непокретност отуђена и продата ИИ. Пуномоћник адвокат Ђорђе Калањ указује и на то да у конкретном случају није било места примени Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, с обзиром на начело забране ретроактивности које је установљено не само у Европској Конвенцији о људским правима, судској пракси Европског суда за људска права, већ и у Уставу Републике Србије.

У изјављеној жалби пуномоћник трећих лица ГГ и ДД, адвокат Милан Сучевић, наводи да је првостепено решење донето уз битне повреде одредаба кривичног поступка, с обзиром на то да је изрека решења неразумљива, да у решењу нису дати разлози о одлучним чињеницама, а да су разлози који су дати нејасни и у знатној мери противречни, а о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини исправа или записника о исказима

датим у поступку и самих тих исправа или записника. Надаље, у изјављеној жалби пуномоћник оспорава примену Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, указујући да се не може наведени закон ретроактивно примењивати, с обзиром на то да је овим законом први пут уведен институт такозваног “проширеног одузимања имовине”, у складу са којим постоји могућност одузимања и оне имовине која је проистекла из неког ранијег кривичног дела или раније криминалне активности, док у конкретном случају, у време када је покојном ЂЂ стављено на терет да је извршио кривично дело, није постојао тај правни институт, при чему је сада покојном ЂЂ стављено на терет извршење кривичног дела током септембра и октобра 2008. године, а као датум последње радње која му се ставља на терет означен је датум 18.10.2008. године, док је Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ступио на снагу дана 4.11.2008.године.

Надаље, пуномоћник трећих лица, адвокат Милан Сучевић у жалби истиче да је првостепеним решењем одузета имовина од трећих лица, сродника лица које није правноснажно осуђено, те се одузима имовина која није пренета на та лица, већ су трећа лица наведену имовину стекла на основу уговора о купопродаји који је закључен са трећим лицима, а наведена имовина која се одузима је прибављена далеко пре датума који су означени као време извршења кривичног дела, односно 2005 године и у првој половини 2006 године, дакле у време када није ни био на снази Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Пуномоћник надаље оспорава закључак првостепеног суда да ГГ и ДД нису пружили доказе о висини законито стечених прихода, те указује да су ГГ и ДД радили од ране младости, да су имали редовне приходе, да је ГГ у ... имао приватни бизнис, као и да су њихови родитељи цео свој животни век радили. Пуномоћник је надаље истакао и да је стан који је предмет овог поступка купљен за време трајања брака и представља брачну тековину ДД и њеног супруга ЕЕ, тако да је захтев за привремено и трајно одузимање имовине морао бити усмерен и против ЕЕ.

Пуномоћници сагласно у изјављеним жалбама наводе и да првостепени суд није поступио у складу са примедбама и налозима из решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Топ 2/24 од 5.4.2024. године, када је изричито наложено првостепеном суду да у поновном поступку саслуша сведока ЈЈ, док првостепени суд користи исказ овог сведока из службене белешке на основу члана 504ђ Законика о кривичном поступку из 2009 године, која је одавно престала да постоји.

По оцени Апелационог суда у Београду, посебног одељења за организовани криминал, неосновано се изјављеним жалбама пуномоћника адвоката Ђорђа Калања и адвоката Милана Сучевића указује да је првостепено решење донето уз битне повреде одредаба кривичног поступка, односно да је првостепено решење противречно само себи и наводима који су дати у образложењу решења, да није на закону засновано, те да у образложењу решења нису дати разлози о одлучним чињеницама, с обзиром на то да је по налажењу овог суда као другостепеног, правилно првостепени суд током поступка извео све доказе, исте је правилно ценио, довео их у међусобну везу и на основу истих је утврдио чињенице које су одлучне за доношење правилне одлуке, а о чему су у првостепеном решењу дати јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је анализирао наводе пуномоћника адвоката Ђорђа Калања и Милана Сучевића да у конкретном случају није могао да се примени Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, имајући у виду начело забране ретроактивности, као и због чињенице да у односу на ЂЂ не постоји правноснажно осуђујућа пресуда, с обзиром на то да је кривични поступак у односу на њега обустављен, као и жалбене наводе којима се указује да је првостепеним решењем одузета имовина од трећих лица и то имовина која није пренета на та лица при чему се ради о имовини која је прибављена далеко пре датума који су означени као време извршења кривичног дела, затим и жалбене наводе којима се указује на то да у овом поступку ни АА, ни малолетна деца ББ и ВВ нису пасивно легитимисани, с обзиром да у тренутку своје смрти ЂЂ није био власник било које непокретности, па ни наведеног стана, јер је још за његовог живота наведена непокретност отуђена и продата ИИ. Овакви жалбени наводи су били истицани и током првостепеног поступка, а првостепени суд је у образложењу решења дао јасне и аргументоване разлоге зашто исте није прихватио и зашто је нашао да су исти неосновани.

Наиме, одредбом члана 2 став 1 тачка 1 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано је да се одредбе овог закона примењују за сва кривична дела организованог криминала, одредбом члана 2 став 1 тачка 6 наведеног закона прописано је да се између осталог овај закон примењује и на кривично дело из члана 246 став 1 до 4 КЗ, док је чланом 3 став 1 тачка 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано да се имовином проистеклом из кривичног дела сматра имовина власника која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима, док је чланом 3 став 1 тачка 7 и 8 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано да се оставиоцем сматра лице против кога је кривични поступак обустављен или није покренут, а у кривичном поступку који се води против других лица је утврђено да је заједно са тим лицима учинио кривично дело из члана 2 овог закона и да се трећим лицем сматра физичко или правно лице на које је пренета имовина проистекла из кривичног дела, а да је чланом 38 став 1 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано да ће јавни тужилац поднети захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела у року од 6 месеци од дана достављања правноснажне пресуде којом је утврђено да је учињено кривично дело из члана 2 овог закона.

Имајући у виду све напред наведене цитиране законске одредбе, те правноснажну пресуду Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1.По1.бр. 15/21 од 16.5.2022. године, из које је утврђено да је ЂЂ био део групе коју је организовао КК ради извршења кривичног дела из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ, дакле да је у кривичном поступку који се води против других лица утврђено да је ЂЂ заједно са тим лицима учинио кривично дело из члана 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, затим да је током поступка неспорно утврђено да су ГГ (брат ЂЂ) и ДД (сестра ЂЂ), трећа лица у смислу одредби овог закона, односно да је на њих пренета имовина проистекла из кривичног дела, као и да су АА, малолетни ББ и ВВ супруга и деца оставиоца ЂЂ, а да се оставиоцем сматра лице против кога је кривични поступак обустављен или није покренут, а у кривичном поступку који се води против других лица је утврђено да је заједно са тим лицима учинио кривично дело из члана 2 овог закона, при чему је током поступка првостепени суд неспорно утврдио

да постоји очигледна несразмера између законитих прихода и њихове имовине, те је током овог поступка утврђено као неспорно да је имовина која се одузима првостепеним решењем имовина која је проистекла из кривичног дела, а како је то детаљно напред објашњено, то су и по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, жалбе пуномоћника у овом делу оцењене као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је имао у виду жалбене наводе пуномоћника адвоката Милана Сучевића и Ђорђа Калањ којима се истиче да првостепени суд није поступио у складу са примедбама и налозима из решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Тои 2/24 од 05.04.2024. године, када је изричито наложено првостепеном суду да у поновном поступку саслуша сведока ЈЈ. Наиме, стоји чињеница да првостепени суд није поступио по наведеном налогу из решења Кж-По1-Тои 2/24, али ово веће Апелационог суда у Београду налази да се ради о релативно битној повреди одредаба кривичног поступка, као и да наведено није од утицаја на законитост и правилност првостепеног решења, с обзиром на то да је сведок ЈЈ саслушан током поступка дана 21.4.2011. године, пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, када се детаљно изјаснио у погледу свих околности око куповине и продаје стана у улици ..., а који исказ је овај суд имао у виду приликом доношења одлуке у конкретном случају.

Ценећи жалбене наводе пуномоћника трећих лица ГГ и ДД, адвоката Милана Сучевића и пуномоћника правних следбеника – власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвоката Калањ Ђорђа, којима се истиче да је сва имовина која је у овом поступку одузета од трећих лица и правних следбеника власника - стечена пре извршења кривичног дела које се ЂЂ ставља на терет, те да је због тога нејасан закључак првостепеног суда да одузета имовина проистиче из кривичног дела, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, исте оцењује неоснованим.

Наиме, имајући у виду пресуду Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1.По1.бр.15/21 од 16.5.2022. године, на основу које је утврђено да је ЂЂ био део групе коју је организовао КК ради извршења кривичног дела из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ, дакле да је у кривичном поступку који се води против других лица утврђено да је ЂЂ заједно са тим лицима учинио кривично дело из члана 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а у одсуству доказа из којих би се утврдило да су предметне непокретности стечене законитим приходима, ове околности на које се жалбама пуномоћника трећих лица и власника указује, нису од утицаја на доношење другачије одлуке, будући да се имовина која је предмет привременог одузимања не везује за конкретно кривично дело, већ се утврђује постојање несразмере законито стечених прихода и вредности имовине, а што је првостепени суд у спроведеном поступку за трајно одузимање имовине и учинио.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебно одељење правилно је првостепени суд ожалбеним решењем трајно одузео имовину проистеклу из кривичног дела и то од АА, супруге оставиоца ЂЂ, малолетног ББ, сина оставиоца ЂЂ, малолетног ВВ, сина оставиоца ЂЂ, стан бр. ... у улици ..., површине 94,94м², као и гаражу бр. ... у улици ..., површине 13,50м², од трећег лица ГГ, брата оставиоца ЂЂ

стан бр. ... у улици . у ..., површине 52,50 м2, неукњижен, гаражу бр. ... у улици ..., површине 14,85м2 неукњижена и гаражу бр. ..., површине 16,50м2, неукњижена, која се налази на катастарској парцели ... уписана у ЛН ... КО..., а од трећег лица ДД сестре оставиоца ЋЋ стан без броја, у улици ... у ..., двоетажни, површине 138м2 , неукњижен.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да су испуњени сви услови из члана 38 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, те су током првостепеног поступка утврђене све околности које указују да је имовина која је током овог поступка трајно одузета од АА, супруге оставиоца ЋЋ, малолетног ББ, сина оставиоца ЋЋ, малолетног ВВ, сина оставиоца ЋЋ и трећих лица ГГ и ДД, имовина која је проистекла из кривичног дела, односно утврђене су све околности које указују на постојање очигледне несразмере између вредности имовине ЋЋ, правних следбеника – власника и трећих лица и њихових законито стечених прихода. За своје закључке првостепени суд је у образложењу решења дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Првостепени суд је пре свега ценио начин на који су наведена лица дошла у посед предметних непокретности, а затим је утврдио хронологију стицања непокретности које су предмет захтева за трајно одузимање.

У погледу стицања стана и гараже у улици ... број ..., у чијем поседу су правни следбеници ЋЋ, супруга АА и малолетни синови ББ и ВВ, а како би се утврдила сразмера вредности предметне непокретности и законито стечених прихода ЋЋ, првостепени суд је несумњиво утврдио да ЋЋ није имао пријављене, редовне и законите приходе на које би били плаћени одговарајући порези, било да се ти приходи остварују из рада или да су остварени ван рада, па самим тим да није имао законите приходе на основу којих је могао да купи непокретност вредности 100.000 евра.

Из исказа трећег лица ДД и ЈЈ, као и из уговора о купопродаји непокретности од 15.6.2006. године, утврђено је да је исти закључен између ЈЈ као продавца и ДД као купца и то стана површине 138м2 у улици ..., а да је купопродајна цела 6.000.000,00 динара, те да ДД новац на име купопродаје стана није предала ЈЈ, већ да је износ од 70.000 евра дала свом брату ЋЋ, а да је управо тај износ био један део износа од 100.000 евра који је ЋЋ дао на име куповине стана и гараже у улици ... Правилно је првостепени суд прихватио исказ ЈЈ и ДД у делу у коме су сагласно изјавили да је ЈЈ само формално потписао уговор као продавац стана у улици ..., јер је био један од инвеститора зграде која је грађена без одобрења за градњу, а што је утврђено и из извода из листа непокретности број ЛН ... КО ... од 18.2.2021. године, у коме је наведено да је стамбени објект у улици ... изграђен без одобрења за градњу, да је стварни власник стана био ЋЋ по уговору о купопродаји непокретности од 23.12.2015. године. Првостепени суд надаље није није прихватио наводе да је новац исплаћен ЋЋ, при чему је сведок ЈЈ у свом исказу навео да не зна да ли је ДД новац предала ЋЋ, а у прилог оваквих навода, током поступка није пружен било какав доказ.

У погледу оцене исказа ДД, правилно је првостепени суд нашао да је исти неодређен у погледу тога када је и коме дат новац, с обзиром да није могла да се сети када је дошло до исплате, те је исказ противречан исказу њеног бившег супруга ЕЕ који се у погледу исте околности изјашњава другачије наводећи да је новац у износу од

70.000 евра предао ЂЂ у стану. Надаље, треће лице ДД је у свом исказу тврдила да је износ од 70.000 евра за стан исплаћен од новца који је скупљен после свадбе, од породичне уштеђевине, док је са друге стране њен бивши супруг сведок ЕЕ на исту околност наводио да је износ представљао збир заједничког породичног новца и новца који је дао његов отац, а да новац ДД није улазио у тај износ, као и да је део новца дат пре закључења уговора, а део после. Када се уз наведене чињенице узме у обзир и да је сведок ЖЖ објаснила да је она од уштеђевине дала новац ДД, својој ћерки, када је куповала стан, то по правилном налажењу првостепеног суда није могуће тачно утврдити да ли је, ко, када, коме и колико новца дао на име купопродајне цене за наведени стан у улици ..., из којих разлога је извесно да су овакви искази дати срачунато ради прикривања чињеница да до исплате наведеног износа од 70.000 евра према ЂЂ није ни дошло и ради прикривања начина стицања непокретности у улици ... и стана и гараже у улици ..

Надаље је првостепени суд ценио исказ сведока ЖЖ у делу у коме се изјашњавала о томе да је у периоду инфлације 90-тих година хонорарно радила код златара, као и да је њен супруг 80-тих година добио две "Лото" премије у року од годину дана, али ни у овом делу исказ сведока није прихватио, налазећи да је у супротности са утврђеним чињеницама које произлазе из садржине штедних књижица ВВ из којих је утврђено да ни у једној од банака - "Београдској удруженој банци", "Беобанци" и "Љубљанској банци" нису у току годину дана отворени рачуни нити вршене велике уплате колики би били износи од две "Лото" премије, при чему из дописа Министарства финансија, Управе за игре на срећу од 15.6.2021. године се утврђује да не постоје подаци да је ВВ платио порез на остварене "Лото" премије, док је из дописа Управе за игре на срећу утврђено да иста не располаже подацима о лицима која су остварила добитак путем игара на срећу "Лото".

Истовремено, правилно првостепени суд није прихватио исказ власника АА у делу у коме је навела да је њен супруг зарађивао тако што је продавао луксузну гардеробу и аутомобиле, налазећи да је у овом делу исказ потпуно неодређен, при чему и по налажењу овог суда не постоји ниједан доказ у прилог оваквих навода сведока АА.

У погледу школарине за децу АА и ЂЂ, који похађају приватну британску школу, првостепени суд је ценио чињеницу да годишња школарина износи 20.000 евра, те је ценио и наводе да ову школарину плаћа ГГ, а што је и он потврдио у свом исказу и што је сада поновљено у изјављеној жалби пуномоћника Ђорђа Калања, али правилно првостепени суд није прихватио исказ сведока у овом делу, јер је ГГ изјавио да његова деца иду у државну школу у ..., па је животно нелогично да својој деци не плаћа скупе британске школе, а да деци покојног брата издваја велику суму новца на годишњем нивоу за школарину. Истовремено, према пријавама и одјавама уверења Републичког фонда ПИО од 30.5.2024. године произлази да је АА радила повремено и да нема новчана средства да плаћа школарину својој деци, па се доводи у сумњу одакле правној следбеници средства за школарину, која и по сопственом казивању до запослења долази ретко, повремено и тешко, а наведене околности само доказују чињеницу да сви приходи АА, као и спорни стан и гаража у улици ... у коме живе АА и деца потичу из криминалне активности покојног ЂЂ, члана организоване криминалне групе коју је организовао осуђени КК.

С обзиром на све напред наведено, правилно је првостепени суд утврдио да ЂЂ није имао законитих прихода на основу којих је могао да стекне наведене непокретности, да из доказа који су изведени током овог поступка не произлази да је од ЕЕ и ДД добио износ од 70.000 евра на име купопродаје стана у улици ..., а који стан је купљен пре куповине стана и гараже у улици ..., при чему првостепени суд није поклатио веру исказу сведока ЖЖ, да је ЂЂ ради куповине стана у улици ... дала неутврђен износ новца од "Лото" премија, нити је прихватио исказ АА, да је ЂЂ новац имао од свог рада. Када се при томе има у виду да је пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 бр. 15/21 од 16.5.2022. године утврђено да је ЂЂ деловао циљу планирања и вршења кривичног дела из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ и то као део групе чији је организатор КК, то је по правилном налажењу првостепеног суда извесно да је имовина коју је стекао ЂЂ произашла из средстава остварених кривичним делом за које је према њему поступак обустављен услед смрти, али за које су организатор и остали саокривљени правноснажно осуђени.

Првостепени суд је ценио исказ АА у делу у коме је навела да је њен супруг ЂЂ 2010. године стан и гаражу у улици ... продао ИИ и да она није имала права на тој непокретности, те је исти довео у везу са чињеницама које су утврђене из писаних доказа, налазећи да је неспорно да је Уговором о купопродаји непокретности од 11.2.2010. године који је закључен пред Основним судом на Цетињу уговорена купопродаја стана бр. ... у улици ... и гараже уз наведени стан за укупну купопродајну цену од 120.000 евра, међутим с обзиром да је као ималац права својине на предметним непокретностима у катастру непокретности био уписан ЂЂ, а сада АА и деца као наследници, то по правилном налажењу првостепеног суда предметна непокретност није отуђена.

Правилно је првостепени суд имао у виду и да је у тренутку закључења наведеног уговора на снази био Закон о промету непокретности ("Службени гласник РС" бр. 42/98 и 111/09) којим је у члану 4а предвиђено да је за оверавање потписа уговарача на уговору о промету непокретности искључиво надлежан Основни суд на чијој територији се непокретност налази, а што додатно потврђује чињеницу да до преноса власништва на предметној непокретности са ЂЂ на ИИ није ни могло да дође, те је и по налажењу овог суда основано Јавни тужилац за организовани криминал свој захтев усмерио на правне следбенике сада покојног ЂЂ.

Разматрајући одредбу члана 45 став 3 тачка 3 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, правилно је првостепени суд узео у обзир животни стандард правне следбенице АА, чињеницу да је АА за последњих 12 година Дирекцији за управљање одузетом имовином исплатила на име закупнине износ од 67.800 евра за живот у предметном стану, да рачуни за услуге инфостана за јануар и фебруар текуће године износе преко 30.000,00 динара, као и да њена деца похађају приватну британску школу, која по казивању саме АА кошта 20.000 евра годишње, при чињеници да је АА повремено у радном односу, како је то сама изјавила, да до запослења долази ретко и тешко, а да плаћа све наведене износе, то је правилан закључак првостепеног суда да одузимањем ове имовине није доведено у питање издржавање АА и њене малолетне деце, те да нема основа да се правним следбеницима АА, малолетним ББ и ВВ остави стан у улици ... С тим у вези супротни жалбени наводи пуномоћника адвоката Ђорђа Калања којима се оспорава овакав закључак

првостепеног суда, оцењени су као неосновани.

У односу на непокретности чије се одузимање тражи од трећег лица ГГ, правилно је првостепени суд утврдио да купопродајна цена гараже бр.... и ... у улици ... на основу уговора о купопродаји од 23.5.2005. године износи по 150.000,00 динара, док из уговора о продаји непокретности закљученог између ЈЈ и ГГ од 31.5.2006. године, овереног у Другом општинском суду у Београду произлази да је ГГ купац стана бр. ... у улици ... у ..., површине 52,50м² за износ од 3.000.000,00 динара. У свом исказу ЈЈ је навео да је уговор о купопродаји као продавац стана само формално потписао с обзиром на то да је био један од инвеститора који су изградили зграду у којој се налазио стан, а да је стварни власник стана у том моменту још од 29.11.2002. године била ЈЈ и да нема сазнања да ли је купопродајна цена за наведени стан икада исплаћена. Првостепени суд је надаље имао у виду и да је у периоду стицања наведених непокретности ГГ евидентиран у РФ ПИО са подацима о примљеним зарадама и уплаћеним доприносима за 2005. годину, у којој је радио два месеца и остварио укупну зараду у нето износу од 21.200,80 динара и за 2006. годину у којој је радио 12 месеци и укупно зарадио 189.659,06 динара, а да је према подацима Пореске управе ван радног односа у 2003. години остварио укупан нето приход у износу од 29,00 динара, да је за 2004. годину ван радног односа остварио нето приход у износу од 22,00 динара, за 2005. годину нето приход у износу од 7.220,00 динара, за 2006. годину нето приход од 78,00 динара, а да подаци за појединачну пореску пријаву за приход у радном односу у 2004. години не постоје.

Надаље, проверавајући исказ ГГ, првостепени суд је утврдио да је Привредно друштво “...” основано 18.7.2007. године, да је “...” 14.11.2006. године уписана у регистар привредних субјеката, а да је депозит у износу од 100.000 евра у “Erste banci” коришћен у периоду од 30.7.2007. године до 17.12.2007. године. Доводећи у везу наведене околности са чињеницом да је уговор о купопродаји гаража сачињен 23.5.2005. године, а уговор о купопродаји стана бр. ... у улици ... закључен 31.5.2006. године, дакле знатно пре него што су основана привредна друштва и коришћен новац из “Erste banke”, то је неспорно утврђено да приходи који су остварени у наведеним привредним друштвима и са рачуна у “Erste banci” нису могли представљати извор средстава којима су купљене наведене непокретности, а што указује да је исказ трећег лица ГГ нелогичан и неуверљив, те не поткрепљен изведеним доказима.

Првостепени суд је надаље на детаљан начин ценио исказ сведока ЗЗ, те је дао своје разлоге зашто наведени исказ није прихватио, а који исказ је и по налажењу овог суда нелогичан и неживотан, те у погледу оваквог исказа сведока не постоји ниједан писани доказ који би исти потврдио. Првостепени суд је у образложењу решења на страни 43 дао јасне и аргументоване разлоге у погледу оцене исказа овог сведока, а које у свему као правилне и овај суд прихвата.

Првостепени суд је надаље правилно утврдио да је у наведеном периоду рођени брат ГГ, ЂЂ најпре прибавио стан у улици ..., затим стан и гаражу у улици ..., да би затим за стан у улици ... закључио уговор о купопродаји стана са сестром ДД. Како ни у једном описаном преносу власништва на непокретностима нема доказа да ли је, коме и када дошло до исплате било каквог новца, исто као што нема ни у случају две гараже и стана који је прибавио ГГ, то је на основу свих изведених доказа, које је правилно

првостепени суд довео у међусобну везу, првостепени суд извео закључак да и имовина коју је стекао ГГ представља имовину која је проистекла из криминалне активности ЂЂ, посебно када се узме у обзир да је имовина чије се одузимање захтева од ГГ несразмерно веће вредности од његових законитих прихода које је имао у тренутку стицања.

У погледу захтева за трајно одузимање стана од трећег лица ДД, који се налази у улици ..., површине 138 м², првостепени суд је правилно утврдио да је стицање предметне непокретности започело 23.12.2005. године када је ЂЂ потписао уговор о купопродаји стана са ЈЈ за износ од 7.200.000,00 динара, а који стан се од 29.5.2001. године налази у поседу КК који је исти платио 217.000 марака, како то произлази из уговора о купопродаји непокретности од 29.5.2001. године који је оверен у Петом општинском суду у Београду, као и из исказа ЈЈ који је првостепени суд у потпуности прихватио. Током поступка је неспорно утврђено да ЂЂ није имао законитих прихода на основу којих је могао да исплати износ на име купопродајне цене наведеног стана, те да из података Пореске управе ИРФ ПИО произлази да за ЂЂ нема података о осигурању, о стажу осигурања, зарадама, накнадама зарада, основицама осигурања, уговореним и другим накнадама и висини уплаћених доприноса остварених од 1.9.1970. године, као и да се не врши исплата пензије од стране РФ ПИО, те да нису пронађени подаци о појединачној пореској пријави за приходе у радном односу за период од 2003. до 2009. године, а да је у периоду од 2006. до 2016. године остварио приходе ван радног односа у износу од 18.048,59 динара, односно 217,93 евра. Имајући у виду све напред наведено, као и чињеницу да је правноснажном пресудом утврђено да је ЂЂ, у односу на кога је поступак обустављен услед смрти, био део групе коју је организовао КК који је осуђен због извршења кривичног дела из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ, то и по налажењу Апелационог суда у Београду све наведене околности у својој међусобној повезаности указују на постојање очигледне несразмере између имовине коју је стекао ЂЂ и његових законитих прихода, те чине извесним да је предметна непокретност проистекла из кривичног дела.

У односу на стан ДД који се налази у улици ..., утврђено је да је најпре закључен уговор о купопродаји наведене непокретности 29.5.2001. године између једног од инвеститора ЈЈ као продавца и КК као купца, затим је закључен уговор о купопродаји исте непокретности дана 23.12.2005. године између ЂЂ и ЈЈ, при чему је из исказа ЈЈ утврђено да је КК исплатио купопродајну цену стана у више рата, да му је КК рекао да су се он и ЂЂ претходно договорили око исплате новца за стан и да слободно потпише уговор о купопродаји овог стана са ЂЂ, затим да је слична ситуација била и када је за исти стан трећи пут закључен уговор о купопродаји са ДД, а да је у јуну или јулу месецу са њим разговарао ГГ и саопштио му да је за куповину стана, чији је тадашњи власник ЂЂ, заинтересована њихова сестра ДД и да се са ЂЂ договорио да ЈЈ закључи уговор о купопродаји ове непокретности са ДД, те да ЈЈ није ни видео када је ДД исплатила купопродајну цену нити да ли је уопште наведена цена и исплаћена, из чега је неспорно закључено да је накнадно закључен уговор између ЈЈ и ДД закључен у циљу прикривања начина стицања ове непокретности и порекла средстава за исплату купопродајне цене.

У односу на приходе ДД, правилно је првостепени суд утврдио да је према подацима РФ ПИО ДД стекла законите приходе у периоду од 2003. до 2019. године у

износу од 50.341,12 евра, а да је према подацима Пореске управе у истом периоду остварила укупан приход од 46.676,73 евра, да је од 2003. до 2009. године остварила законите приходе у износу од 19.803,91 евра, док је према подацима Пореске управе остварила укупан приход у истом периоду у износу од 17.867,79 евра. Из исказа ДД и ЕЕ је суд утврдио да је ДД запослена у ..., а њен супруг у ..., да су родитељи малолетне ћерке, као и да су живели као трочлана породица у моменту куповине стана. Из података Пореске управе је утврђено да је просечна потрошачка корпа за једног члана домаћинства за период од 2003. до 2019. године износила 30.398 евра, при чему нема доказа на основу кога би се утврдило да је ЕЕ добио уштеђевину од свог оца, те нема доказа да је ЖЖ дала део новца од "Лото" премија ћерки за куповину стана, па се несумњиво закључује да ДД и ЕЕ нису имали законите приходе којима су могли да ЋЋ исплате износ од 70.000 евра приликом куповине наведеног стана у улици ...

С тим у вези овај суд је имао у виду жалбене наводе адвоката Милана Сучевића којима се указује да је стан који је предмет овог поступка и то стан у улици ... у ..., купљен за време трајања брака и да исти представља брачну тековину ДД и њеног супруга ЕЕ, из којих разлога је захтев за привремено и трајно одузимање имовине морао бити усмерен и против ЕЕ, али је нашао да су овакви жалбени наводи неосновани.

Наиме, током овог поступка је несумњиво утврђено да је уговор између ЈЈ и ДД, а који се односи на стан у улици ... закључен у циљу прикривања начина стицања ове непокретности и порекла средстава за исплату купопродајне цене, као и да ДД није имала законитих прихода да исплати купопродајну цену за наведени стан, из којих разлога је ова непокретност само формално пренета на треће лице ДД, с обзиром да је наведени стан, који је предмет трајног одузимања, проистекао из криминалне активности покојног ЋЋ, односно да је у циљу прикривања незаконитог начина стицања пренет на трећа лица како би се избегло његово одузимање и не може се сматрати да је треће лице ДД овај стан купила за време трајања брака, те се неосновано у изјављеној жалби указује да наведени стан представља брачну тековину ДД и њеног супруга ЕЕ.

Имајући у виду наведено, правилно је првостепени суд стан у улици ... одузео од трећег лица ДД, о чему су у образложењу решења дати јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Анализом и оценом свих изведених доказа, правилно је првостепени суд утврдио да током овог поступка није доказано да је имовина која је предмет одузимања у сразмери са законитим приходима покојног ЋЋ и трећих лица ГГ и ДД, као и правних следбеника АА, ББ и ВВ, већ је насупрот томе првостепени суд несумњиво утврдио да је имовина која је предмет одузимања проистекла из криминалне активности покојног ЋЋ, односно да је у циљу прикривања незаконитог начина стицања пренета на трећа лица како би се избегло њено одузимање, ово стога што током овог поступка није учињено вероватним да је покојни ЋЋ имао законите приходе за стицање имовине која је у власништву његових правних следбеника, нити су трећа лица учинила вероватним да су својим законитим приходима стекли имовину у свом власништву.

Имајући у виду да се изјављеним жалбама пуномоћника правних следбеника –

власника АА, малолетног ББ и малолетног ВВ, адвоката Калањ Ђорђа и пуномоћника трећих лица ГГ и ДД, адвоката Милана Сучевића не наводе околности које нису цењене од стране првостепеног суда, као ни околности које би утицале на доношење другачије одлуке, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал наведене жалбе одбио као неосноване и на основу одредбе члана 467 став 4 ЗКП донео одлуку као у изреци решења.

Виши саветник
Кристина Вуковић,с.р.

Председник већа-судија
Раша Јанковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић